

סיפור אהבה בדואי:

הרומנטיקה הובילה

מישפחתה של עבודה, והללו החלו דואגים. כלילה הם הלכו לביתה כדי לראות מה קורה שם.

האחים שמעו את קולו של המאהב אומר בעברית לעבודה: "פתחי מהר את הדלת!" מישהו צנח מהגג ופתח את דלת החצר מכפנים, וקבוצה של תוקפים נכנסה לחצר. במהומה שקמה נכנס יחד איתם אחד מאחיה של עבודה. התוקפים התנפלו על בעלה של עבודה ועל אנשים אחרים שהיו בבית. אחיה של עבודה הצטרפו לקטטה, ואחד מהם דקר את המאהב.

כמה אנשים התנפלו על אחיה של עבודה והיכוהו, והיא רצה למקום וצעקה כי זה אחיה, וביקשה שיעזבוהו. שניים מהתוקפים פנו אליה, החזיקוהו משני צידיה ומשכו אותה מחוץ לשער. היא שמעה קול הקורא "תירו בו!" ואחריו יריה. אחר-כך ראתה את אחיה, חלילה, מוטל שותת-דם על הרצף. גם אחיה השני, איברהים, נפצע ונלקח לבית-החולים. חלילה מת למחרת מפצעיו.

ענישה

מידי שמים

גורלו של המאהב לא שפר גם הוא. אחת המכות שקיבל בעת המריבה פגעה בראשו והוא נפצע קשה. כתוצאה מכך הוא שכב חודשים רבים מחוסר-הכרה בבית-החולים. עבודה נלקחה על-ידי יתר התוקפים למקום מתבודד, ונמסרה לידי נשים, אשר טיפלו בה ושמרו עליה. אחרי יומיים נמסרה עבודה למישפחה והוחזרה לבעלה.

בבית-המישפח בבאר-שבע הוגש כתב-אישום נגד המאהב, מוחמד אבו סביית, ונגד ידידיו שהיו עמו - ג'ומעה פריג, ונגד בצה"ל המשרת במישמר-הגבול, ונגד ג'ומעה ומחראב אברכיף, גם הם חיילים במישמר-הגבול. לרבני התביעה השתתפו כולם בהטיפתה של עבודה וברצח אחיה. בתחילת 1980 דן בית-המישפט המחוזי בבאר-שבע את כל הנאשמים למאסר עולם, אחרי שמצא אותם אשמים בתיכנון ובביצוע הרצח והחטיפה.

הסניגורים עירערו לבית-המישפט העל-יון. עורך-הדין משה ישראל, שייצג את המאהב, טען כי לא היה תכנון לרצח וכי המאהב לא ציפה כי היא תתנגד ללכת איתו. "לא היתה כאן חטיפה", טען הסניגור, "המאהב קיווה כי עבודה תלך איתו מרצונה ותינשא לו אחרי שהעניין יוסדר עם אביה".

בית-המישפט לעירעורים קרא את מיכ"ל תביה של עבודה ומצא כי היה מקום להסיק מתוכם כי הנערה מצפה למאהב, ורוצה ללכת איתו. לכן סביר הוא שהיא נאשם לא ביקש לפגוע בה לרעה. "כל שיכול היה לקוות בנסיבות היה כי עבודה ואביה ייתרצו, כי היא תתגרש מבעלה, שהיתה נשואה לו רק יום או יומיים, וכי תינשא למערער הראשון".

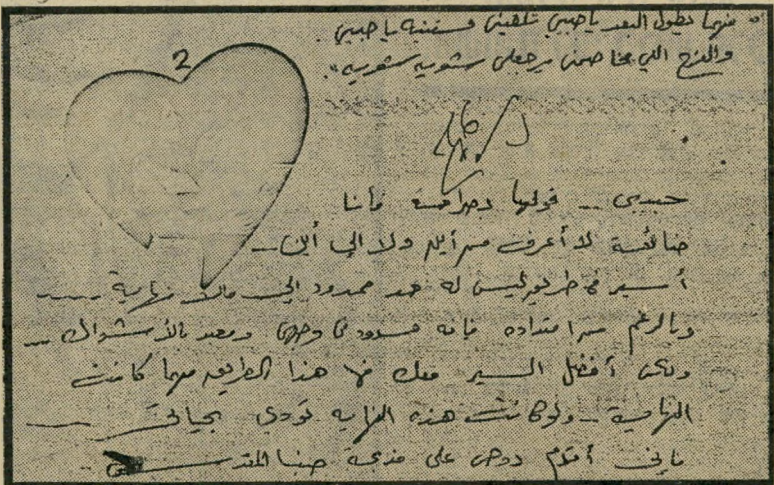
בימים אלה זוכה בית-המישפט את הרבעה מחטיפה ומרצח בכוונה-התחילה. כל הארבעה הורשעו בעבירות הקלות הרבה יותר של כלליאט שווא וקשירת-קשר לביצוע פשע.

עונש מאסר-העולם, שהוטל עליהם, בור-טל מוחמד, המאהב, נדון לשמונה שנות מאסר, משום שהוא היה היום, וייצרו הוא שהשיאו ליטול את עבודה מבעלה. הוא שניס לשם כך את חבריו, אשר סיבכו עצמם ללא טעם בניין לא להם. בית-המישפט שקל לקייל את עובדת פציעתו הקשה של המאהב וקבע, שהיה בה למעשה ענישה מידי שמיים.

שלושת החברים נידונו למאסר מארבע וחצי שנים ועד שש שנים. עורך-הדין ישראל נקט בצעד יוצא-דופן - אחרי פסקי-הדין בעירעור ערך בבית-הכאל מסי' בה לגאשמים. הוא קיבל רשות להביא ממתקים ולערוך מסיבה צנועה לבדואים שניצלו ממאסר-עולם. איילנה אלון

לרצח

מיכתב עם לב

שלחה עבודה בעלת הסיפור הארוך לאהובה מוחמד, אחרי שהוריה הכריחו אותה להינשא לאחד. מוחמד לא רצה לוותר עליה, ויצא לחסוף אותה יחד עם חברים חיילים ממישמר-הגבול. שהבהיר לו כי עבודה נישאה לאחר למי רות אהבתה אליו. נתקף בועם וייאוש נוראי והחליט להחזיר אליו את עבודה בכל מחיר. הוא פנה לכמה מחבריו, ששרתו בצה"ל ונשאו נשק. יחד עם שניים מהם יצא השכם בבוקר למחנה הפליטים שבו התגוררו עבודה ובעלה. מוחמד ושני חבריו חיכו ברחוב עד שראו את הבעל מתקרב אליהם. מוחמד שאל אותו אם הוא מוסטפה, וכאשר נענה בחיוב ביקש ממנו לבוא איתו לביתו של המוכתר. הבעל סירב.

מוחמד שאל את הבעל אם הוא התחתן עם עבודה. אחרי התשובה החיובית המי שיר מוחמד ושאל אם הוא יודע למי היא שייכת. הבעל הביע תמיהה על הר שאלה וביקש ממנו לתזדהות. המאהב אמר לו כי "שרוף את דמו", והראה לבעל תמונות של עבודה, שצולמו איתו לפני החתונה. הוא אמר לבעל כי "יראה לו" וציווה עליו להסתלק. הבעל סיפר מייד על המיקרה לבני

אני קיימת בשל אהבתי אליך... אתה המנחמני בשימוני. בלעך דרך יהיו חיי כלילה אפל או כקבר קודר וחשוך. כך כתבה עבודה אבו-סעיד, צעירה ערבייה ממחנה-פליטים שליד עזה לאהובה הישראלית, מוחמד אבו-סביית. סיפור אהבתם של השניים שהיה כלי-כך רומנטי בתחילתו. הפך דראמה נוראה והסתיים באסון. המסורת והחברה השמרנית התגברו על אהבתה של הצעירה המודרנית, שהיתה מוכנה להילחם במי-הגים העתיקים ולבחור בעצמה את האיש שלו תינשא.

עבודה, בת למישפחה טובה, נולדה במחנה הפליטים בריג' שליד עזה. היא למדה בבית-ספר, והעדיפה להתלבש במכנסי ג'ינס וחולצות טריקו תחת בגדים של נערה מוסלמית אדוקה בדתה. היא צבעה את ציפורניה באדום לוהט, ולא נמנעה משיחה עם גבר נאה שפנה אליה. כך הכירה בשנת 1978 את מוחמד, קבלן עשיר, המבוגר ממנה בשנים, ובעל לשתי נשים. מוחמד הוא בדואי אזרחי ישראל.

מוחמד התאהב בצעירה היפהפיה, בעלת השיער השחור והארוך ועיניה-השקד. הוא החל מבקר במחנה-הפליטים לעיתים קרובות כדי לראות את עבודה.

השניים התחילו להיפגש. עבודה אפילו העזה ויצאה עם הגבר לטיולים במכונית, הצטלמה איתו כשהם מחזיקים יד ביד, והסכימה להינשא לו ולהיות אשתו ה-שלישית. אך את פגישותיהם זאהבתם הם שמרו בסודיות מפני מישפחתה. כאשר פנה אבו-סביית למישפחתה של עבודה וביקש מהם רשמית את ידה, סירבו ההורים. הם טענו כי יש לו כבר שתי נשים אחרות, וכי הוא אינו כן-שיבסם. עבודה יעדה לבן-מישפחתה, מוסטפה אל-נבאהין שמי. בסוף דצמבר 1978 מסר אל-נבאהין את המוהר לאביה של עבודה והיא עברה להתגורר בביתו.

דרך

זרועת-קוצים... היא בודה היתה חסרת-אונים. היא נכנעה לרצונו של אביה ועברה לי בית בעלה, אך היא כתבה מיכתב שובר לבבות לאהובה: "גם אם כל האהבות, בכל הלבבות, יתקבצו יחדיו - אהבתי עזה מהן."

הסניגור משה ישראל הצ' ליה להוכיח לבית המישפט העליון כי לא היו כאן רצח ולא חטיפה, אלא סיפור-אהבה טרגי.